

Záradék: 1Mf.31.057/2022/11. számú kijavító végzéssel kijavítva.

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.057/2022/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a felperesi képviselő neve (felperesi képviselő címe1., ügyintéző: dr. László András Dániel ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe1) **felperesnek** a alperesi képviselő (alperesi képviselő címe1) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) **alperes** ellen kártérítés iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 33.M.70.146/2021/13. számú ítélete ellen az alperes által 14. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 210.000 (kettőszáztízezer) forint és ÁFA elsőfokú, és 90.000 (kilencvenezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget, valamint az állam javára – külön felhívásra – 55.500 (ötvenötezer-ötszáz) forint eljárási és 74.000 (hetvennégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint az alperes a felperes ügyvezetője volt, mely tisztségét munkaviszony keretében látta el. Az alperes egyben a társaság tagja is volt. A felperesi társaság meghatározó tagjai az alperes és néhai egyéb érdekelt1 voltak. egyéb érdekelt1 tag 2017. december 1-jén elhunyt, a felperesi társaságban fennálló üzletrészt gyermekei, egyéb érdekelt2 és egyéb érdekelt3 örökölték. egyéb

érdekelt2 tag 2019. június 5. napján a felperes rendkívüli taggyűlésének összehívását kérte, melyre tekintettel az alperes 2019. június 19-én kelt meghívóval taggyűlést hívott összeg 2019. július 10. napjára. A taggyűlési meghívó a felperesi tag 2019. június 5-i rendkívüli taggyűlés tartását indítványozó levelében javasolt napirendi pontokat tartalmazta, abban szerepelt:

- 1.) A tulajdonosok közötti bizalmi válság és a lehetséges forgatókönyvek megtárgyalása, döntés azok kezeléséről.
- 2.) Ügyvezetői tájékoztatás arról, hogy a hatályos jogszabályok milyen jogokat biztosítanak a felperes tulajdonosainak, a cég1. irányításával és működtetésével kapcsolatban, valamint hogyan lehetséges a jogok érvényesítése.
- 3.) Egyeztetés és azt követően döntés arról, hogy a cég1. igazgatósági tagja legyen határozatlan időre egyéb érdekelt2 és egyéb érdekelt4.
- 4.) Egyeztetés és azt követően döntés arról, hogy a cég1. igazgatósági tagjai közül az alperes azonnali hatállyal kerüljön visszahívásra.
- 5.) Egyeztetés és azt követően döntés arról, hogy az alperes tulajdonosai támogatják a cég1. igazgatóságát, hogy egyéb érdekelt5 válassza meg a Zrt. vezérigazgatójának.
- 6.) Egyeztetés és azt követően döntés arról, hogy a cég1. a saját tulajdonában lévő cég1. részvényeket vonja be, vagy a részvényesek között ossza fel.
- 7.) A felperes ügyvezetőjének beszámolója a nagy tulajdonosok közötti bizalmi válság megszüntetése érdekében megtett lépéseiről.
- 8.) A felperes ügyvezetőjének (alperes) visszahívása.
- 9.) Egyeztetés és ezt követően döntés a felperes új ügyvezetőjének megválasztásáról.

[2] A 2019. július 10-i taggyűlésen a felperes valamennyi tagja vagy személyesen vagy képviselője útján jelen volt. Az alperes képviseletében eljáró ügyvéd azt a javaslatot tette, hogy nem szeretnék tárgyalni a napirendi pontokat. A taggyűlés 4/2019. (VII. 10.) számú határozatával a kisebbségi jogot gyakorló üzletrész kivételével valamennyi tag egyhangú határozatával úgy döntött, hogy a napirendre tűzött ügyeket és kérdéseket nem kívánja tárgyalni. A taggyűlési határozat során az alperes is szavazott. egyéb érdekelt2 a taggyűlésen arra hivatkozott, hogy joggal való visszaélésnek minősül, ha a napirendi pontokat a taggyűlés nem tárgyalja meg. A vita során az alperes képviseletében eljáró ügyvéd úgy nyilatkozott, hogy „tessék bíróságra menni”.

[3] egyéb érdekelt2 felperesi tag pert indított a felperesi társasággal szemben a 4/2019. (VII. 10.) számú határozat hatályon kívül helyezése iránt, valamint kérte a társaság kötelezését arra, hogy harminc napon belül hozzon határozatot a 2019. július 10-én tartott taggyűlésre vonatkozó meghívóban szereplő napirendi pontokról. A Budapest Környéki Törvényszék 2.G.40.293/2019/11. számú ítéletével a taggyűlési határozatot hatályon kívül helyezte, a felperes ezt meghaladó keresetét elutasította. A Fővárosi Ítéltábla 13. Gf.40.145/2020/6-II. számú ítéletével helybenhagyta az elsőfokú ítéletet. Az ítélet indokolása szerint a taggyűlési határozat jogszabálysértő, egyrészről azért, mert a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:17. § (6) bekezdésében meghatározott jogszabályi feltétel hiányában döntött úgy a taggyűlés, hogy a kérdéseket leveszi a napirendről, másrészről pedig azért, mert olyan tagok is szavaztak, akik személyesen

érdekeltek voltak, így a szavazásban kizárt tagok is részt vettek. Megállapította, hogy az alperes kizárt lett volna a 4. és a 8. számú napirendi kérdésről szóló döntésben, míg egyéb érdekelt 5 az 5. napirendi pontról hozott döntésben. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.456/2020/4. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, az ítélet indokolásában rámutatott, hogy a Ptk. rendelkezéseiből nem vezethető le az a követelmény, hogy a taggyűlésen mindenképpen meg kellene tárgyalni a kisebbség által kezdeményezett napirendi pontokat, vagyis a taggyűlés többségi szavazással nem dönthetne jogszerűen e kérdéseknek a napirendről történő levételéről. A Kúria ítélete indokolásában kifejtette, hogy akár jogszerűen került a határozat meghozatalra (nem kellett megtárgyalni a napirendi pontokat), akár jogszabálysértően (pl. arra nem jogosult tagok vettek részt a szavazásban), a határozathozatalt mellőző határozat bíróság általi hatályon kívül helyezése a felperes sérelmét orvosolni nem tudja. A határozat hatályon kívül helyezése nem jelenti, hogy a felperes által napirendre tűzni kért kérdéseket (amelyek akár már aktualitásukat is veszthették) a taggyűlésnek meg kellene tárgyalnia, azt meg biztosan nem, hogy ennek során a felperes által elérni kívánt határozatok meghozatalra kerülnek.

[4] A felperest a peres eljárással összefüggésben elsőfokon 200.000.- és ÁFA ügyvédi munkadíjból és 36.000.- forint illetékből, másodfokon 100.000.- forint és ÁFA ügyvédi munkadíjból és 48.000.- forint fellebbezési illetékből álló, összesen bruttó 465.000.- forint perköltség megfizetésére kötelezték. A felperesnek továbbá összesen 460.000.- forint és ÁFA saját ügyvédi költsége merült fel az eljárással összefüggésben.

Kereset és ellenkérelem

[5] A felperes keresetében 925.000.- forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 3:21. § és a 3:112. § alapján. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes ellehetetlenítette a felperesi tagok tagsági jogainak gyakorlását a felperesi társaságban és kizárta őket a felperesi társaság működéséből. Ennek egyik mozzanata volt, amikor az alperesi ügyvezető kötelezettségét megszegve jogsértő módon közreműködött abban, hogy a taggyűlés egy jogsértő határozattal megfossza a felperesi tagokat a napirendi pontok megtárgyalására irányuló joguktól. Az alperes, mint a felperes tagja és ügyvezetője vett részt a taggyűlésen és azt a kiegészítő javaslatot tette, hogy a felperesi tagok által javasolt napirendi pontokat ne tárgyalja a taggyűlés. Amikor pedig a jogellenességre felhívták a figyelmet, akkor úgy nyilatkozott, hogy „tessék bíróságra menni”. Az alperes nem reagált a felperesi tagok tiltakozásaira és jelzéseire, az eljárás jogellenessége miatt nem javasolta a taggyűlés leállítását a kérdés tisztázásáig, a taggyűlés jegyzőkönyvét minden további nélkül aláírta. A határozat jogellenes, mert az alperes személyes érintettség miatt nem szavazhatott volna a felperesi taggyűlésen. Jogszabályi előírás, hogy az ügyvezető ne a saját személyes érdeke, hanem a társaság törvényes működéséhez fűződő érdekének elsődlegessége alapján járjon el. Az alperes jogellenes magatartást tanúsított, mert a taggyűlésen ignorálta a felperesi tagok jogellenes működésre felhívó figyelmeztetését és meg sem kísérelte előmozdítani a felperesi társaság törvényes működését (pl. a taggyűlés jogellenes eljárásra való figyelemfelhívással, a taggyűlés felfüggesztésének vagy a szavazás elhalasztásának kezdeményezésével, a jogszerű eljárásról történő tájékoztatásával). Ehelyett az alperes aktív résztvevője és kezdeményezője volt a jogellenes határozat meghozatalának, tudniillik ő javasolta a napirend megtárgyalásának elutasítását. Az alperes továbbá taggyűlést követően

sem gondoskodott a törvényes társasági működés helyreállításáról, noha arra – pl. a taggyűlési határozat jogszerűségére vonatkozó jogi vélemény kikérésével, vagy a felperesi tagokat ért érdeksérelem orvoslása érdekében új taggyűlés összehívásával – minden további nélkül lehetősége lett volna. Az alperes végül aktívan és kitartóan a felperesi társaság költségeit nem kímélve védekezett a felperesi tagok által a határozatok jogellenessége iránt indított perben annak ellenére, hogy álláspontja nyilvánvalóan alaptalan volt. Az alperes a fenti magatartásával megakadályozta, hogy a jogszerűen leadható szavazatok többségével rendelkező tagok tárgyaljanak és szavazzanak az alperes visszahívásáról a felperesi társaság ügyvezetői tisztségéből. Ez súlyosan jogszabálysértő felperesi működést eredményezett. Hangsúlyozta, hogy az alperes felelőssége nem a taggyűlésen leadott szavazatának tartalma miatt áll fenn, hanem azért, mert a felperesi társaság törvényes működésének betartása és betartatása minimálisan elvárható egy gondosan és a felperesi társaság érdekében eljáró ügyvezetőtől. A gazdasági társaság ügyvezetője a taggyűlésen nem képviselhet aktuális érdekei függvényében különböző álláspontokat, az alperes jogellenes eljárásának a célja – a társaság törvényes működéséhez fűződő érdek biztosítása helyett – az alperes személyes érdekeinek az előmozdítása volt. Az alperes ezzel szándékosan előidézte, majd nem akadályozta meg és később nem orvosolta a felperesi társaság súlyosan jogszabálysértő működését. A perköltségben való marasztalásra, illetve a saját ügyvédi költség felmerülésére nem került volna sor, ha az alperes az előírt ügyvezetői gondossággal a felperesi társaság érdekei szerint jár el.

[6] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperes egyetlen jogsértő magatartást sem tudott megjelölni, a másodfokú bíróság pedig nem az ügyvezetői tevékenység jogellenességét állapította meg, hanem a társaságra nézve tett megállapításokat. A felperes nem jelölte meg, mi az a személyes érdek, amelyet az alperes a társaság érdeke elé helyezett volna, a társaság érdeke a társaság működőképességének biztosítása. Előadta, hogy a taggyűlésen részt vett a felperes ügyvédje, aki úgy nyilatkozott, hogy a Ptk-ban a napirendi pontra vonatkozó tárgyalási kötelezettség nincs. A „tessék bírósághoz fordulni” mondat nem annak az elismerése, hogy a határozat jogszabálysértő, hanem arra való hivatkozás, hogy amennyiben azt annak tekintik, arról a bíróság jogosult dönten.

[7] A helyes jogalap az Mt., nem pedig a Ptk., mert az alperes munkaviszonyban látta el az ügyvezetői tevékenységét. Hangsúlyozta, hogy a tagi és az ügyvezetői jogviszony nem mosható összeg. A vezető tisztségviselői felelősség tekintetében nem vehető figyelembe, hogy tagként a taggyűlésen milyen tartalommal szavazott, mert ekkor a tagsági jogait gyakorolta. Nem minősül jogellenes cselekménynek, hogy a taggyűlési jegyzőkönyvet aláírta, mivel ez törvényi kötelezettsége. A jogszabályi kötelezettségeinek eleget tett, a taggyűlést összehívta, ügyvezetőként mindig a társaság érdekében járt el.

[8] Nem hivatkozhat arra a felperes, hogy a felperesi tagok által indított perben – amelyben kötelező a jogi képviselő – jogellenes magatartás, hogy jogi képviselőt vett igénybe az alperes a felperes nevében. Előadta, hogy nem állapítható meg sem az okozati összefüggés, sem a kár, miután a felperes nem bizonyította, hogy a társaság az által megjelölt összegeket ténylegesen megfizette volna.

Az elsőfokú bíróság döntése

[9] Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével 925.000.- forint kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest. A határozat indokolása szerint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése és az Mt. 179. § (1)-(4) bekezdései alapján a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, továbbá neki kell bizonyítania a kárt és az okozati összefüggést is.

[10] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 3:21. § (2) bekezdése alapján azt vizsgálta, hogy az alperes a felperesi társaság érdekeinek megfelelően járt-e el a 4/2019. (VII. 10.) számú határozat meghozatalakor. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a jogerős ítélet szerint a határozat meghozatalára jogszabály sértően került sor, mert arra nem jogosult tagok is részt vettek a szavazásban. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a szavazáskor a tagsági jogait gyakorolta, ezért vezető tisztségviselői felelőssége ezzel összefüggésben nem merült fel, mivel az alperes, mint a felperes ügyvezetője, a tagsági jogai gyakorlása során is a társaság érdekének megfelelően köteles eljárni a Ptk. 3:21. § (2) bekezdése alapján. Nem választható szét a két jogviszony, különösen akkor, amikor az alperesi ügyvezető többek között az ügyvezetői tisztségből való visszahívásra vonatkozó napirendi pontról szavaz. Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes a határozat meghozatalakor nem úgy járt el, hogy az adott helyzetben elvárható, ezért az Mt. 179. § (1) bekezdése alapján a kártérítési felelőssége fennáll.

[11] Az elsőfokú bíróság szerint az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy nem követelhető a felperesi társaságnak a saját ügyvédje részére fizetett ügyvédi munkadíj, mivel a peres eljárásra nem került volna akkor sor, hogy ha az alperes az előírt ügyvezetői gondossággal a társaság érdekei szerint jár el. Alaptalanul hivatkozott arra is az alperes, hogy a kár az ügyvédi költség és a perköltség kifizetésekor merül fel, amelyet a felperes nem bizonyított. A kár már azzal felmerült, hogy az első- és másodfokú eljárásban a felperesi társaság pervesztes lett, ezért saját ügyvédi költsége keletkezett, amelyet költségjegyzék nyomtatvánnyal igazolt, valamint azzal, hogy az első és a másodfokú ítélet perköltség megfizetésére kötelezte a felperest. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a kárt az ügyvezetői munkaszerződés megkötésekor nem kellett előre látnia, tekintettel arra, hogy az Mt. 179.§ (4) bekezdése alapján azt a kárt nem kell megtéríteni, amelynek bekövetkezése a károkozás idején nem volt előrelátható. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperes által összezszerűségében nemvitatott 925.000.- forint kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[12] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperes felróhatóan járt volna el: a tőle elvárható valamennyi intézkedést megtette, hogy jogszerűen kerüljön sor a taggyűlés megtartására, a felperes képviselőjében ügyvéd vett részt a taggyűlésen. Az elsőfokú bíróság ítéletében a vezető tisztségviselői és a tagsági jogviszonyt összemosza és nem veszi figyelembe, hogy a tagsági jogviszonnyal összefüggő magatartás alapján az alperes ügyvezetői felelőssége nem állapítható meg. A Kúria Gfv.VII.30.456/2020/4. számú döntésében megerősítette az alperes azon jogát, hogy ne kívánjon érdemben döntést hozni egy kérdésben. Az alperes tagként megkapta a napirendi pontokat és az ahhoz tartozó javaslatot és tagként úgy döntött, hogy nem kíván róla tárgyalni és a kérdésben döntést hozni. Ezt azonban tagként cselekedte és nem ügyvezetőként, ezért ez a magatartása nem kapcsolható össze ügyvezetői kártérítési kérdéssel.

[13] Az elsőfokú bíróság az alperest szándékos károkozás körében marasztalta, az alperesnek azonban ilyen szándékos károkozása nem volt. Ügyvéddel képviselte magát a taggyűlésen, valamint a felperes társaságot képviselő jogi képviselő is részt vett a taggyűlésen. Szándékos károkozás esetén a kár okozónak az a célja, hogy a kárt szenvedő félnek kárt okozzon, a kár bekövetkeztét kívánja és ennek érdekében cselekszik, mely a perbeli esetben nem állapítható meg. A Kúria is kiemelte a határozatában, hogy a peres eljárásban a felperesi tagok által kért kereseti kérelem nem orvosolja a felperesi tagok esetleges érdeksérelmét, így a felperes kárát nem az ügyvezető, hanem a pert indító felperesi tagok okozták azzal, hogy értelmetlen és hosszú eljárást indítottak, amelynek a perköltségen kívüli következménye nincs. Erre tekintettel a kár nem volt előre látható és a felperes sem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségnek, vagyis az elsőfokú ítélet sérti az Mt. 179. § (4) bekezdését.

[14] Az elsőfokú ítélet sérti az Mt. 179. § (1) bekezdését is, a felperes kötelezettségzegést nem jelölt meg. Sérti továbbá az Mt. 179. § (2) bekezdését, mert a kárt és az okozati összefüggést nem bizonyította a felperes. Sérti az elsőfokú ítélet továbbá a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében foglaltakat. Megsértett jogszabályhelyként hivatkozott még a Ptk. 3:5. § d) és f) pontjára, 3:21. § (1) bekezdésére, 3:24. § (1) bekezdésére, 3:29. § (1) bekezdésére, 3:112. § (1)-(2) bekezdésére, 3:117. § (1) bekezdésére, 3:2. § (2) bekezdésére, 3:16. § (1) bekezdésére, 3:19. § (1) bekezdésére, 3:88. § (1) bekezdésére, 3:109. § (1)-(3) bekezdésére és 3:110. § (1) bekezdésére.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján. Hivatkozásképpen előadta, hogy nincs jelentősége, hogy az alperest ki képviselte a taggyűlésen. A Ptk. 6:11. § (1) bekezdése szerint ugyanis a képviselő által megtett jognyilatkozat közvetlenül a képviseltet jogosítja és kötelezi. Az alperes is részt vett a taggyűlésen így jelezhetne volna, ha nem ért egyet az ügyvédje által előterjesztett javaslattal. Ehelyett minden további nélkül aláírta a taggyűlési jegyzőkönyvet és bevezette a határozatot a határozatok könyvébe, számolva azzal, hogy a határozattal szemben a tagok pert fognak indítani. Majd ezt követően sem gondoskodott a törvényes társasági működés helyreállításáról a taggyűlési határozat jogszerűségére vonatkozó jogi vélemény kikérésével vagy új taggyűlés összehívásával. Az elfogadott határozat jogszabálysértő jellegét

jogerős ítélettel megállapították. Nem a jogsérelem hatályon kívül helyezéssel történő orvosolhatósága a kérdés, hanem az, hogy a jogszabálysértő döntésnek következménye volt-e a peres eljárás, amelynek eredményeképpen a felperesnek 925.000.- forint összegű költsége keletkezett.

[16] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem választható szét a két jogviszony különösen akkor, amikor az alperesi ügyvezető többek között az ügyvezetői tisztségből való visszahívására vonatkozó napirendi pontról szavaz. Ezen döntést alátámasztja a jogerős ítélet is. Amennyiben ugyanis szétválasztható lenne a tagi és az ügyvezetői jogviszony, akkor az alperes tagként részt vehetett volna az őt ügyvezetőként személyesen érintő döntésben. Ismételten hangsúlyozta, hogy az alperes ügyvezetői felelősségét nem a szavazatának tartalma alapozza meg, hanem a taggyűléssel kapcsolatban tanúsított magatartása, a taggyűlés folytatása, a vitás kérdés tisztázásának elmulasztása, jogszabálysértő határozat kezdeményezése, támogatása, jegyzőkönyv aláírása, határozat bevezetése a határozatok könyvébe és azt követően tanúsított cselekményei: újabb taggyűlés összehívásának elmulasztása a felperesi tagok sérelmének orvoslására, a felperesi társaság költségeit nem kímélve védekezés a határozat jogellenességével kapcsolatos perben. Az alperes magatartását nem lehet másképp értelmezni, mint szándékos károkozásként. Bár a jogszabálysértésre többször is figyelmeztették, a peres eljárástól nem tartva, - sőt azt a Kúria eljárásáig folytatva – támogatta és kezdeményezte a jogszabálysértő határozatot. Mindazonáltal a szándékosság kérdése irreleváns, mivel az Mt. 209. § (5) bekezdése alapján a vezető gondatlan károkozás esetén is a teljes kárért felel. A felperes a csatolt okiratokkal bizonyította a kárt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alapos.

[18] A munkavállaló kártérítési felelősségét szabályozó Mt. 179. § (1)-(2) bekezdése kógens szabálya szerint a munkavállaló a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével okozott kárt köteles megtéríteni, ha nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Az (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállását, a kárt, valamint az okozati összefüggést a munkáltatónak kell bizonyítania. A fenti jogszabályi rendelkezések és a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság helyesen tájékoztatta a feleket a bizonyítási érdekről a 33.M.70.146/2021/12. számú tárgyalási jegyzőkönyvben oly módon, hogy a felperesnek kell bizonyítania a felróhatóságot, a kárt és az okozati összefüggést. Emellett a felperesnek kellett bizonyítani a munkaviszonyból származó kötelezettségszegést is, melynek hiányát az alperes többször kifogásolta.

[19] Bár a felperes váltig állította, hogy nem az alperes tagi szavazata miatt érvényesített kárigényt, az elsőfokú bíróság mégis ez alapján ítélte meg a kártérítési felelősséget, kimondva azt, hogy az alperes a felperesi társaság érdekeinek nem megfelelően

járt el a határozat meghozatalakor, a felperes ügyvezetője ugyanis a tagsági jogai gyakorlása során is a társaság érdekeinek megfelelően köteles eljárni a Ptk. 3:21. § (2) bekezdése alapján. A Ptk. 3:21. § (2) bekezdése azonban a vezető tisztségviselő ügyvezető tevékenységet szabályozza, kimondva hogy a vezető tisztségviselő ügyvezetési tevékenységét a jogi személy érdekének megfelelően köteles ellátni. Erre tekintettel a taggyűlésen a tagsági jog gyakorlása során teljesített alperesi magatartás a munkavállalói kárfelelősség szempontjából nem vizsgálhatók. Nem értett egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy az ügyvezető a tagsági jogai gyakorlása során is a társaság érdekeinek megfelelően köteles eljárni. Ilyen kötelezettsége nincs a tagnak.

[20] Alapos a fellebbezés azon hivatkozása, hogy a tagi és az ügyvezetői jogviszony nem mosható össze. A szétválasztást maguk a jogszabályok szabályozzák: a Ptk. 3:109.§ (1)-(2) bekezdése szerint a gazdasági társaság tagjainak döntéshozó szerve a legfőbb szerv. A gazdasági társaság legfőbb szervének feladata a társaság alapvető üzleti és személyi kérdéseiben való döntéshozatal. A Ptk. 3:110.§ (1) bekezdése előírja, hogy a gazdasági társaság minden tagja jogosult személyesen vagy képviselő útján a legfőbb szerv tevékenységében részt venni. A Ptk. 3:111.§ (1) bekezdése szerint a legfőbb szerv ülésén a társaság vezető tisztségviselői és a felügyelőbizottság tagjai tanácskozási joggal részt vehetnek. A taggyűlésen szavazati joggal tehát csak tag vehet részt. Emellett az Mt. 179. § (1) bekezdése előírja, hogy a munkavállaló a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével okozott kárt köteles megtéríteni, melyre tekintettel a felperesnek a kártérítési felelősség megállapításához bizonyítania kellett egy munkaviszonyból származó kötelezettségszegést. A felperes e körben aktív magatartásra és mulasztásra egyaránt hivatkozott, megjelölve az alperes taggyűlés levezetése miatti és taggyűlés utáni jogellenes magatartásait, mégis az utolsó előtti tárgyaláson is alátámasztotta, hogy keresete lényegében az alperes tagi szavazatán alakul, amikor előadta „álláspontom szerint az ügyvezető annál súlyosabb jogsértést nem követhet el, mint hogy megakadályozza, hogy visszavonják az ügyvezetésből”. A Ptk. 3:19.§ (1) bekezdése szerint a tagok vagy az alapítók a döntéshozó szerv ülésén szavazással hozzák meg határozataikat. A taggyűlésen leadott tagi szavazat nem munkaviszonyból eredő kötelezettségszegés, ez alapján ügyvezető munkajogi kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

[21] A felperes által hivatkozott egyéb kötelezettségszegő magatartások, mulasztások, nevezetesen a meghozott határozat bevezetése a határozatok tárába, a per során történő vitatás, jogi állásfoglalás kérésének elmulasztása nem minősülnek munkaviszonyból származó kötelezettségszegésnek, a felperes e körben nem is tudott megjelölni olyan jogszabályhelyet, melyet az alperes magatartásával megsértett. A Ptk. 3:21.§ (1) bekezdése szerint a jogi személy irányításával kapcsolatos olyan döntések meghozatalára, amelyek nem tartoznak a tagok vagy az alapítók hatáskörébe, egy vagy több vezető tisztségviselő vagy a vezető tisztségviselőkből álló testület jogosult. Ezen túlmenően a Ptk. 3:112. § (2) bekezdése szerint a vezető tisztségviselő e minőségében a jogszabályoknak, a létesítő okiratnak és a társaság legfőbb szerve határozatainak van alávetve. A döntéshozó szerv ülésével kapcsolatban a vezető tisztségviselő felelőssége csak az, hogy azt ő hívja össze. A felperes által nem vitatottan a döntéshozó szerv ülésének összehívása és a meghívó tartalma megfelelt a Ptk. 3:17. §-ának, a taggyűlés levezető elnöke nem az alperes volt. Az ügyvezető nem jogosult a taggyűlés határozatait mellőzni, felülvizsgálni, azoknak alá van vetve. A Ptk. 3:34. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a jogi személyek feletti általános törvényességi felügyeletet a

jogi személyt nyilvántartó bíróság látja el. A IV. Cím XI. fejezet szól a jogi személy határozatainak bírósági felülvizsgálatáról és a határozat hatályon kívül helyezése iránti keresetről. Mindezekre tekintettel a felperes nem igazolta a munkaviszonyból származó kötelezettségszegést.

[22] Alapos a fellebbezés a tekintetben is, hogy a felperes nem bizonyította sem a kárt, de a munkajogi kötelezettségszegés és a kár közötti okozati összefüggést sem. Az Mt. 179.§ (5) bekezdés előírja, hogy a kár megtérítésére a 177. §-ban foglalt rendelkezést kell alkalmazni, mely felhívja a Ptk. 6:518-534.§ szabályainak alkalmazását. A kár fogalmát a Ptk. 6:522. § (2) bekezdése tartalmazza, mely szerint a teljes kártérítés körében a károkozó köteles megtéríteni

- a) a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést;
- b) az elmaradt vagyoni előnyt; és
- c) a károsultat ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költségeket.

A felperes a rá háruló bizonyítási kötelezettség ellenére meg sem kísérelte bizonyítani, hogy a rá kirótt illetéket, illetve a perköltséget, továbbá az ügyvédi költséget megfizette volna. Ezt az elsőfokú bíróság annak ellenére fogadta el kárként, hogy a felperes bizonyította volna a vagyonában beállott értékcsökkenést. A bírói gyakorlat csak akkor fogadja el a jogszabályon alapuló fizetési kötelezettséget kárként, ha annak a fél eleget is tett (EBH2019. M.3.). A másodfokú bíróság jelen ügyben alkalmazhatónak találta az EBH2006.1425 számú elvi határozatban foglaltakat, melyben a Kúria az adóhatóság jogsértő határozata kapcsán megfizetett adótartozás esetében kifejtette, hogy a károsodás nem a jogerős (adóhatósági) határozat meghozatalakor következett be, hanem amikor a károsult az adótartozást legalább részben megfizette. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy önmagában a költségfeljegyzési nyomtatvány nem igazolja a felmerült költség összegét, az csupán egy féli nyilatkozatnak tekinthető. A jogerős határozatban előírt perköltségre kötelezés nem tekinthető a károsultat ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költségnek sem. Ezen túl a még be nem következett kár nem a felperes ügyvezetői magatartásával, hanem a taggyűlés által meghozott határozattal áll okozati összefüggésben, melynek során az alperes tagi részvételi jogait gyakorolta.

[23] A munkavállaló kártérítési felelősség csak akkor állapítható meg, ha a munkaviszonyból származó kötelezettségszegés, a kár, a kettő közötti okozati összefüggés és a felróhatóság, mint tényállási elem együttes fennállása megállapítható. Bármelyik tényállási elem hiányában a felelősség megállapításának nincs helye.

[24] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Záró rész

[25] A pervesztes alperes a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a pernyertes felperes első- és másodfokú perkötségének összegét, mely az alperes költségfelszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-án, 4/A.§-án alapul.

[26] A tárgyi költségfeljegyzési jogos perben a le nem rótt eljárási és fellebbezési illeték megfizetésére a felperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles, az eljárási illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdésén, a fellebbezési illeték összege a 46. § (1) bekezdésén alapul.

[27] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[28] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2022. június 23.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kulisity Mária s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró